Principiul Deja Vu

On Noiembrie 21, 2014

Adu noi dovezi în sprijinul a ceea ce ai devenit, printr-o aducere aminte a cine ești cu adevărat.

Mă regăseam într-un fenomen inacceptabil din punct de vedere rațional, acela al timpului recuperabil, ca o aducere aminte a cine eram cu adevărat în momentul în care eram înconjurat de ceea ce nu eram. Înadins, prin practicarea introspecției, mă angajasem în explorarea unui adevăr ascuns, nemăsurat, intimidant, care mă depășea prin amploarea și complexitatea lui. Ceea ce era nemuritor în mine putea să ascundă o altă realitate, supusă improbabilității, chiar imaginativă.

Totul se dezvăluia printr-o ciudată inversare de optică, ca printr-o oglindă magică, la nivelul unui subiectivism halucinant, rupt parcă din Stephen King. Păream suspendat într-un spațiu al conștiinței extins dincolo de mine, condus fiind doar de acea orbire a inteligenței fără sentiment. Ca și când aș fi încercat să reînvii niște viziuni de mult uitate într-o realitate care se încăpățânează să acționeze după reguli necunoscute - una superioară, susținându-se singură prin unificarea celor trei cercuri congruente: incoerențele, paradoxurile și iluziile.

Iar acest pre-update al autocunoașterii duse la extrem, ca o forță centrifugă ce mă elibera aproape cu totul din strânsoarea cătușelor trecutului nelimpezit, continua cu îmbunătățiri de ordin imaginar și rezolva micile scăpări pentru bug-urile apărute în versiunile "alfa" aferente realității ancorate drastic în cadrele unei gândiri schimbătoare.

Aici începe frumusețea înțelegerii de sine – eram mereu prins în repetitivul joc al potrivirii cu un anumit tip de rol care putea fi abordat din mai multe unghiuri, pe mai multe laturi existențiale. Sub acest aspect exista, însă, în viața mea, un alt Eu. Căci accesasem o altă extensie a mea, printr-un Deja vu care mă făcea să simt că trăiesc viața altcuiva.

Leadership: Poți să construiești un "Select" în dinamica trecutului care să întoarcă valoarea logică "True" în condițiile prezentului?

Cred că de fapt în această stare reziduală a gândurilor și acțiunilor pe care le-am întreprins în trecut, încadrând noi funcțiuni de timp în specificul conștiinței care dă contur unei realități apuse, se produce fuziunea dintre esență și aparență. Adică dintre ceea ce te definește în permanență și ceea ce te definește atunci când faci abstracție de ceea ce ai devenit, luând mai mult în considerare imaginea a ceea ce ai fost.

Dovezile vii a ceea ce ai devenit, oferind alte răspunsuri la întrebarea: "Cine ești?", pot fi de fapt repetiții inconștiente a ceea ce ai fost cândva, prelucrând și dezvoltând în cadrul logicii - pe care o conține gândirea pusă în sprijinul coordonării existenței - un raționament valid sau invalid. Adică, un raționament favorabil plasării personalității într-un context de aliniere la un model de a fi, cu totul nou, în strânsă legătură cu cel vechi, deci în condițiile unui pluralism de identități care oferă spațiu de manevrare a modalităților de reevaluare, redescoperire și reinventare.

Trecutul este mesagerul unor adevăruri esențiale, a unor valori de referință care nu s-au conturat precis în timp și nu au crescut uniform odată cu experiența vieții. Un fel de indicii lăsate în urmă care te pot conduce spre o altă zonă de cunoaștere, căci prin trecut retrăiești momente fundamentale ale propriei excepționalități – care revendică totalitatea ta. Momente puse necontenit în lumină, având drept călăuză adevărul, bucățele din ceea ce gândești,

emoții și stări, având ca finalitate posibilitatea de a te forma continuu și de a lua contact cu o sumă de calități care nu trebuie să-ți lipsească atunci când vrei să devii lider.

Într-un domeniu cum este leadershipul, supus schimbărilor de progres sau regres în orice direcție, obligația de a porni în căutarea a ceea ce ai fost te poate distribui într-un rol nou, care te face să simți că trăiești viața altcuiva care ai fi putut fi. Asta, în condițiile unei existențe afectate de acea realitate care insuflă spirit în ceea ce privește imaginea de sine, în tot ceea ce faci, prin distribuția a ceea ce este subtil, aparent mic și neînsemnat, într-o altă structurare și într-o viziune de ansamblu cu accente și funcționalități suplimentare, cât mai evoluate și mai performante.

Frumusețea înțelegerii de sine poate fi etichetată că o aducere aminte a destinului ce te așteaptă atunci când mersul mai departe constituie un update al rațiunii cu care ai vrea să te întâlnești într-un alt timp decât cel ce se desfășoară acum.

Principiul Deja Vu vizează acea recognoscibilitate a ceea ce ai fost și ești, în tot ceea ce realizezi, păstrând trendul ascendent al performanței, dublate de moduri inovative de aprofundare a identității proprii.

Activitatea ta de lider trebuie să treacă dincolo de această postură de interpret al trecutului pentru pregătirea prezentului și viitorului. Astfel încât apartenența ta la ceea ce se numește "curentul principal" din gândirea pe care o expui să aibă ca prioritate asigurarea unui rol potrivit în relația dintre fundal și context, dintre ceea ce ai trecut cu vederea și ceea ce ești capabil să realizezi în cuprinsul realității pe care o trăiești.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-deja-vu.html